

Hồi 13

Cuồng Tăng ngẩng nghĩ một hồi, nhếch môi cười bí ẩn, đoạn lại vươn hai tay ra rồi rút về, tạo ra một luồng kinh lực như lốc xoáy.

Trong tiếng kèn kẹt vang động, lại một cánh cửa sắt mở ra, bên trong quả nhiên là mười mấy thiếu nữ, đa số chưa đầy hai mươi tuổi, cũng mặt đầy vẻ kinh ngạc bối rối.

Cuồng Tăng lại lớn tiếng giải thuyết, các thiếu nữ ấy cũng lần lượt khẩu đầu tạ ơn rồi xúm nhau chạy lên bậc cấp ra ngoài.

Nhưng trong số có một thiếu nữ ở lại, mặt đầy vẻ kinh ngạc lẫn vui mừng đứng thừ ra nhìn Sở Thiên Vân.

Sở Thiên Vân cũng đứng ngây người ra, mặt đầy vẻ kích động.

Sau cùng, thiếu nữ ấy cất tiếng nói:

- Vân ca...

Rồi thì nhào tới, sà ngay vào lòng Sở Thiên Vân.

Trong cơn kích động, Sở Thiên Vân như quên mất câu “Nam nữ thọ thọ bất thân”, ôm chầm lấy thiếu nữ vào lòng, lẩm bẩm nói:

- May nhờ hoàng thiên phù hộ, hiền muội đã bình yên vô sự.

Thì ra thiếu nữ ấy chẳng phải ai khác, mà chính là Bạch Mai đã thất tung tại Lý Gia Thôn.

Cuồng Tăng thè lưỡi, niệm Phật hiệu liên hồi và ngoảnh đi nơi khác.

Bạch Mai ngơ ngẩn nói:

- Vân ca, đây là sự thật hay trong mơ?

Sở Thiên Vân cười ảo não:

- Dĩ nhiên đây là sự thật rồi.

Song chàng liền nhận thấy sự thất thái của mình, bất giác đỏ bừng mặt, nhẹ xô Bạch Mai ra.

Bỗng, Cuồng Tăng hô hố cười to, tiếng cười đầy vẻ bỡn cợt.

Sở Thiên Vân đỏ mặt tía tai nói:

- Mai muội hãy bái kiến vị lão thiên sư này, người đích thật cứu hiền muội là ông ấy...

Đoạn quay sang Cuồng Tăng nói tiếp:

- Vị Bạch cô nương này...

Cuồng Tăng xua tay ngắt lời:

- Không cần người phải nói, lão nạp biết nàng ta rồi.

Sở Thiên Vân sững sốt, bất giác đứng thừ ra, nhất thời không biết nói gì nữa.

Bạch Mai liền vội quỳ xuống, cung kính nói:

- Nạn nữ Bạch Mai xin bái tạ lão thiên sư đã cứu mạng.

Cuồng Tăng đứng yên, nhận chịu bốn lạy của Bạch Mai.

Bạch Mai lạy xong đứng lên, nhoẻn cười nói:

- Lão thiên sư xưng hô thế nào, nạn nữ...

Cuồng Tăng cười tiếp lời:

- Cổ Ba.

Bạch Mai sững sốt kêu lên:

- Ô...

Cuồng Tăng cười híp mắt:

- Cô nương biết lão hòa thượng này à?

Bạch Mai bẽn lẽn cười lắc đầu:

- Không... nhưng thuở bé tiểu nữ có nghe gia phụ nói, lão nhân gia ấy từng gặp một vị cao tăng pháp danh giống như lão thiên sư, và...

- Và sao...

Bạch Mai hứng khởi nói:

- Nghe đâu vị lão thiên sư ấy rất phóng túng, có biệt hiệu là Cuồng Tăng.

Cuồng Tăng lại cười hỏi:

- Lệnh tôn còn nói gì nữa không?

Bạch Mai ngẫm nghĩ:

- Vị lão thiên sư ấy từng cứu mạng gia phụ một lần, gia gia đã tặng cho vị lão thiên sư ấy một báu vật gia truyền là Ngọc Sư Trụ... Tiểu nữ chỉ biết bấy nhiêu thôi.

Sở Thiên Vân ngây ngẩn đứng nghe, không nói gì cả.

Cuồng Tăng bỗng buông tiếng thở dài nói:

- Cuồng Tăng Cổ Ba quả là đã từng cứu mạng lệnh tôn một lần, nhưng lệnh tôn cũng cứu mạng Cuồng Tăng một lần...

Bạch Mai lắc đầu:

- Nghe nói vị lão thiên sư ấy võ công cao cường, so với gia phụ thì ít ra cũng gấp mười lần, vậy thì gia phụ sao cứu ông ấy được?

Cuồng Tăng nghiêm nghị:

- Cứu người đâu nhất thiết phải bằng võ công, chính vật gia bảo Ngọc Sư Trụ của lệnh tôn đã cứu mạng Cuồng Tăng.

Bạch Mai trở to mắt:

- Tiểu nữ cũng chưa hiểu.

Cuồng Tăng thở dài:

- Lúc bấy giờ Cuồng Tăng phải trải qua một kiếp nạn, phải có ôn ngọc vạn năm để pha chế thuốc, nhưng ôn ngọc vạn năm là kỳ trân hiếm thế rất khó tìm. Ngọc Sư Trụ của lệnh tôn chính là ôn ngọc vạn năm, nhờ vậy Cuồng Tăng đã tránh được kiếp nạn ấy, nên cũng như lệnh tôn đã cứu nạn Cuồng Tăng.

Bạch Mai xúc động:

- Lão thiên sư sao biết rõ vậy? Hay là...

Sở Thiên Vân buột miệng tiếp lời:

- Mai muội, vị lão thiên sư này chính là Cuồng Tăng Cổ Ba.

- Ồ...

Bạch Mai kinh mừng lẫn lộn buột miệng kêu lên, lại định quỳ xuống vái lạy.

Song phen này Cuồng Tăng đã giữ lại, thở dài não nuột nói:

- Lão nạp chỉ một lần du Lĩn Nam, chẳng ngờ gia đình cô nương đã gặp thảm biến...

Bạch Mai nước mắt ràn rụa nói:

- Lão thiên sư, xin hãy cứu giúp gia phụ và gia mẫu, hai vị lão nhân gia ấy...

Cuồng Tăng lắc đầu thở dài:

- Cô nương khoan hãy thương tâm, lão nạp chẳng thể nào không cho cô nương biết, lệnh tôn và lệnh đường...

Bạch Mai cả kinh:

- Chẳng lẽ song thân tiểu nữ đã bị độc thủ rồi?

Cuồng Tăng lắc đầu:

- Họ không phải bị độc thủ, mà là khi núi Linh Ứng lở sụp... đã bị chôn sống dưới lòng đất rồi.

Bạch Mai bàng hoàng hét to, rồi liền ngất xỉu ngay.

Cuồng Tăng quay sang Sở Thiên Vân, dang ngửa hai tay nói:

- Lão nạp là người xuất gia, không tiện động vào mình nữ thí chủ kia, hai người khi nãy đã ôm nhau rồi, thôi thì người hãy làm cho nàng ta hồi tỉnh đi.

Sở Thiên Vân không từ khước được, đành dùng phương pháo Thôi Cung Quá Huyết xoa bóp khắp người Bạch Mai. Chừng thời gian nửa tuần trà sau, Bạch Mai mới kêu ồ lên một tiếng, từ từ hồi tỉnh lại.

Cuồng Tăng vội an ủi:

- Cô nương, đó là do định mệnh, tất cả đều đã được an bài, khóc cũng chẳng ích gì... Lão nạp bây giờ đã già rồi, lúc còn trẻ cũng trải qua nhiều đau khổ...

Bạch Mai ngưng khóc nói:

- Đa tạ lão thiên sư đã quan tâm.

Cuồng Tăng ngẫm nghĩ:

- Cô nương không có yêu cầu gì khác với lão nạp ư?

Bạch Mai giọng đau xót:

- Tiểu nữ sẽ nhất quyết tìm cách báo thù cho song thân, đành rằng gia phụ gia mẫu đã chết bởi núi lở, nhưng hung thủ chính vẫn là Vạn Phương Tà Tôn.

Cuồng Tăng gật đầu:

- Không sai, đó là điều phải làm, thế nhưng... cô nương cậy vào gì để mà báo thù? Vạn Phương Tà Tôn võ công xuất chúng, hôm trước nếu không nhờ vào chút mưu kế thì lão nạp đã bại dưới tay y rồi, cô nương liệu báo thù được chăng?

Bạch Mai chột động tâm, liền co chân quỳ xuống nói:

- Lão thiên sư...có thể thu nhận tiểu nữ làm đồ đệ chăng?

Cuồng Tăng vỗ trán cười:

- Đó chính là điều mong muốn của lão nạp, nhưng ngại nói ra mà thôi... Lão nạp đại hạn sắp đến mà chưa có đồ đệ, đó thật là một điều bất hạnh, nhưng bây giờ không lo nữa, không chừng nữ đồ đệ còn tốt hơn nam đồ đệ cũng nên.

Bạch Mai lại nghiêm túc quỳ lạy bốn lạy, gọi một tiếng sư phụ rồi mới đứng lên.

Cuồng Tăng hớn hử nói:

- Lão hòa thượng này sẽ truyền hết sở học bình sanh cho đồ nhi trong thời gian nhanh nhất, cộng thêm sự thông minh cơ trí của đồ nhi, rồi đây sẽ trở thành một kinh địch đáng ngại nhất của Vạn Phương Tà Tôn.

Sở Thiên Vân vội đến gần nói:

- Xin chúc mừng lão thiên sư...

Đoạn quay sang Bạch Mai khẽ nói:

- Xin chúc mừng Mai muội. Mai muội có biết trong số các thiếu nữ bị giam giữ có hai người họ Lý không?

Bạch Mai thoáng ngẫm nghĩ:

- Có phải Lý Tiểu Lan và Lý Tiểu Phụng ở Lý Gia Thôn không?

Sở Thiên Vân kích động:

- Phải, họ đều là con gái của chủ nhà mà chúng ta tá túc tại Lý Gia Thôn, họ như thế nào rồi?

Bạch Mai nhoẻn cười:

- Bây giờ Vân ca mới hỏi thì đã muộn rồi, khi nãy họ chẳng đã rời khỏi đây rồi còn gì?

Sở Thiên Vân thở phào một hơi dài:

- Vậy thì tốt quá...

Bồng, Cuồng Tăng vỗ trán la to:

- Ôi chà, sự tu hành cả đời lão nạp e rằng uổng phí cả rồi...

Sở Thiên Vân sững sốt hỏi:

- Sao vậy lão thiền sư?

Cuồng Tăng dáng vẻ hốt hoảng, không định nói nhiều, vội vàng phi thân ra khỏi bí thất. Sở Thiên Vân và Bạch Mai hết sức kinh ngạc thắc mắc, cũng vội tiếp bước theo sau.

Vừa ra đến đại điện, một cảnh tượng cực kỳ thê thảm đã hiện ra trước mắt.

Chỉ thấy Sách Hồn Thiên Hồ La Mộng Hương và Mẫn Thiên hòa thượng đã trở nên máu thịt nhầy nhụa, chết một cách thảm thiết.

Cuồng Tăng tiếp tục phóng đến vân phòng ngoài điện, chỉ thấy hơn bốn mươi hòa thượng giả thủy đều nát đầu vỡ sọ, đã chết từ bao giờ.

Thật hết sức rõ ràng, đây là do các thiếu niên nam nữ được phóng thích đã gây ra trong lúc quá căm phẫn.

Cuồng Tăng giậm chân thở dài:

- Thật tội lỗi, lão nạp kể như đã uổng phí cả một đời tu hành rồi.

Sở Thiên Vân vội an ủi:

- Đây là kiếp số, chẳng còn cách nào hơn, sao thể trách lão thiền sư được?

Cuồng Tăng lắc đầu thở dài:

- Không phải, đây là sự sơ suất của lão nạp, lão nạp đã phòng trước mọi sự, vậy mà lại sơ suất điều này, ôi.

Sở Thiên Vân thoáng chau mày:

- Thiện hữu thiện báo, ác hữu ác quả, đây có lẽ trời đã trừng phạt họ.

- A Di Đà Phật. Bây giờ nói gì thì nói cũng quá muộn rồi... Những tử thi này nên giải quyết như thế nào đây?

Sở Thiên Vân ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn nói:

- Ngôi miếu tự này tuy đã từng có lịch sử huy hoàng trong quá khứ, nhưng hiện tại đã trở thành một nơi đầy tội ác, dùng hỏa thiêu là tốt hơn cả.

Cuồng Tăng lại vỗ trán nói:

- Chao ôi, lão nạp tu hành cả một đời, rốt cuộc lại giết người phóng hỏa, thật lão nạp không bao giờ nghĩ đến...

Sở Thiên Vân vội nói:

- Vãn bối chẳng qua là đề nghị vậy thôi, nếu lão thiền sư thấy không ổn thì...

- Thôi được, lão nạp nhất thời cũng chẳng có ý kiến nào tốt hơn, đành làm theo cách của người vậy.

Đoạn liền sải bước đi ra ngoài cổng chùa. Sở Thiên Vân lấy tập hỏa ra, lát sau lửa đã rực cháy, nuốt chửng cả ngôi chùa.

Cuồng Tăng đợi ở ngoài xa hơn mười trượng, thấy Sở Thiên Vân và Bạch Mai tới, liền tuyên Phật hiệu nói:

- Đồ nhi, chúng ta hãy đi thôi.

Bạch Mai vội đáp:

- Vâng, sư phụ.

Song nàng liền giật mình, ngoảnh nhìn ra sau, xem Sở Thiên Vân có đi cùng hay không.

Cuồng Tăng dứt lời là phóng đi ngay, một mạch vượt qua hơn nửa dặm đường, tình cờ ngoảnh đầu lại, thấy Sở Thiên Vân vẫn đi theo sau, liền trợn mắt nói:

- Tiểu tử, ngươi còn đi theo lão nạp chi vậy?

Sở Thiên Vân đáp:

- Lão thiền sư đâu có bảo vãn bối bỏ đi.

Cuồng Tăng khoát tay:

- Bây giờ ngươi có thể đi rồi.

Sở Thiên Vân lắc đầu:

- Nhưng vãn bối mang ơn cứu mạng của lão thiền sư chưa báo đáp.

Cuồng Tăng lắc đầu:

- Thôi khỏi.

Sở Thiên Vân thở dài:

- Nhưng lòng vãn bối thấy hết sức áy náy, và...

Cuồng Tăng dừng bước, cười nói:

- Lão nạp hỏi người lần nữa, người đối với đồ nhi của lão nạp thật ra như thế nào?

Sở Thiên Vân đỏ mặt:

- Văn bối với Bạch cô nương đã từng cùng hoạn nạn sống chết, khi núi Linh Ứng sụp lở, cùng rơi xuống một nơi, nếu không nhờ may mắn được ăn Địa Cực Sâm Quả thì hai người đã chết trong lòng núi rồi.

Cuồng Tăng cười ha hả:

- Vậy là hai người duyên phận thật sâu đậm, người mà lão nạp đã nói với người khi nãy chính là ả nha đầu này, có lẽ hai người đã tiếp xúc da thịt không chỉ một lần...

Mắt hóm hỉnh đảo một vòng, nói tiếp:

- Như khi nãy chẳng hạn, ngay trước mặt lão nạp, hai người đã ôm chặt lấy nhau, đàn bà con gái sự trong trắng là quan trọng hơn hết, vậy thì chẳng ra thể thống gì cả.

Bạch Mai thẹn đỏ mặt, ấp úng nói:

- Sư phụ... lão nhân gia...

Song nàng chẳng biết nói gì cho phải, đành hai tay ôm mặt, quay người đi phía khác.

Sở Thiên Vân cũng hết sức hổ thẹn, ước gì mặt đất có lỗ để chui xuống trốn.

Cuồng Tăng đắc ý cười nói:

- Tiểu tử, bây giờ người tính sao đây?

Sở Thiên Vân ấp úng:

- Lão thiên sư có bảo... có bảo văn bối chấp nhận... một cuộc hôn nhân, chẳng hay... chẳng hay...

Cuồng Tăng cười tiếp lời:

- Chính là đồ nhi của lão nạp đây.

Sở Thiên Vân nghiêm túc:

- Văn bối xin nghe theo sự sắp xếp của lão thiên sư.

- Vậy là người bằng lòng cưới đồ nhi của lão nạp làm vợ chứ gì?

Sở Thiên Vân gật đầu:

- Nhưng chẳng rõ Bạch cô nương có bằng lòng...

Cuồng Tăng cười phá lên ngắt lời:

- Người rõ là ngốc, nếu Bạch Mai không muốn làm vợ người thì đâu có chui vào lòng người ngay trước mặt lão nạp kia chứ?

Quay sang Bạch Mai nói tiếp:

- Việc hôn nhân trọng đại, sư phụ cũng không nên tiện quyết định thay đồ nhi, đồ nhi hãy tự quyết định đi.

Bạch Mai quá e thẹn, đâu còn nói gì được nữa.

Cuồng Tăng thấy vậy, gãi tai cười nói:

- Thôi thì thế này nhé, nếu người không muốn làm vợ tên tiểu tử họ Sở này thì hãy tiến lên ba bước, còn như bằng lòng làm vợ y thì hãy đứng yên tại chỗ.

Bạch Mai càng thêm e thẹn, song đứng yên bất động.

Cuồng Tăng cười to:

- Vậy là đồ nhi lão nạp đã bằng lòng, người hãy chuẩn bị lo việc hôn lễ đi...

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Đồ nhi của lão nạp số phận bi đát, cha mẹ đã chết, lão nạp lại là người xuất gia không có một chữ, không có của hồi môn đâu nhé.

Sở Thiên Vân ngượng ngùng:

- Lão thiền sư thật khéo đùa, nhưng hiện thời văn bối chưa thể cử hành hôn lễ được, phải chờ văn bối báo xong đại thù, chẳng hay lão thiền sư...

Cuồng Tăng vỗ tay:

- Dù người muốn cưới ngay bây giờ cũng chẳng thể được. Ít ra cũng phải chờ lão nạp truyền hết võ công cho Bạch Mai và báo xong đại thù rồi mới cử hành hôn lễ được.

Sở Thiên Vân nhẹ người:

- Đa tạ lão thiền sư.

Cuồng Tăng đảo mắt một vòng, đoạn nói:

- Bây giờ chúng ta chia tay nhau được rồi. Đồ nhi, chúng ta hãy tìm nơi luyện võ, tạm dẹp bỏ hết, chờ khi báo xong được thù hằn yên tâm mà làm tân nương.

Bạch Mai thẹn đỏ mặt:

- Sư phụ...

Cuồng Tăng toét miệng cười to.

Sở Thiên Vân ngấm nghĩ một hồi, vòng tay xá dài nói:

- Vậy thì vẫn bối xin cáo biệt.

Cuồng Tăng bỗng hứ một tiếng nói:

- Hãy khoan.

Sở Thiên Vân ngạc nhiên:

- Lão thiên sư còn điều gì dặn bảo nữa vậy?

Cuồng Tăng nghiêm giọng:

- Việc hôn nhân tuy đã thỏa thuận, nhưng miệng nói vô bằng, người phải trao sính lễ mới được.

Sở Thiên Vân đỏ mặt:

- Tiên bối nói rất phải, nhưng vẫn bối không có vật gì quý giá ngoài một kiếm và một tiêu do ân sư truyền lại, thật không còn gì khác.

Cuồng Tăng cười cười:

- Nếu người chịu hi sinh, hãy chia một phần trong Huyền Ngọc Song Bửu cũng được.

Sở Thiên Vân chẳng chút đắn đo, lấy ngay Ly Hồn Tiêu hai tay trao ra nói:

- Vẫn bối xin dùng ngọn tiêu này để làm sính lễ.

Cuồng Tăng đưa tay đón lấy:

- Tốt lắm, dùng ngọn tiêu này làm sính lễ thì còn gì bằng.

Đoạn đi đến bên Bạch Mai, đưa ra nói:

- Đây là tín vật đính hôn, và cũng là một vật chí bảo võ lâm, đồ nhi hãy cẩn thận cất giữ, đừng để đánh mất.

Bạch Mai không ngẩng đầu lên, nhưng vâng lời đón lấy Ly Hồn Tiêu.

Cuồng Tăng nghiêng đầu cười nói:

- Giờ đã nhận sính lễ rồi, đồ nhi cũng phải trao cho y gì đó mới được.

Bạch Mai lưỡng lự một hồi, cũng từ trong lòng lấy ra một vật, nhét vào tay Cuồng Tăng.

Cuồng Tăng đặt trên lòng bàn tay xem một hồi, vẻ hài lòng nói:

- Tốt lắm, chỉ vật này mới xứng đáng với Ly Hồn Tiêu thôi.

Đoạn đi đến bên Sở Thiên Vân nói:

- Mảnh ngọc bội này cũng là vật gia bảo của nhà họ Bạch, lão nạp nhìn qua cũng biết đây là ôn ngọc vạn năm, người hãy cất giữ cẩn thận.

Sở Thiên Vân vội đưa hai tay đón lấy, nhìn kỹ thì ra là một mảnh ngọc như ý, chỉ to hơn ngón tay cái một chút, nhưng trong suốt khả ái, cầm trong tay cảm thấy ấm áp lạ, bèn vội thận trọng cất giữ.

Cuồng Tăng đảo mắt nói:

- Phên này phải chia tay thật rồi, người hãy thư thả tìm cách báo thù trước đi.

Sở Thiên Vân ngẫm nghĩ:

- Nhưng vẫn bối mai đây sẽ liên lạc với tiên bối bằng cách nào?

Cuồng Tăng nhe răng cười:

- Sợ lão nạp bắt mất vợ người chứ gì? Cho người hay, người muốn tìm lão nạp thì rất khó, nhưng lão nạp muốn tìm người thì dễ như trở bàn tay, không cần người liên lạc với lão nạp, hãy chờ lão nạp liên lạc với người.

Dứt lời, nắm tay Bạch Mai tung mình lướt đi.

Bạch Mai quay người, ánh mắt đầy thâm tình nhìn Sở Thiên Vân, nhưng bị Cuồng Tăng kéo đi chân không chạm đất, thoáng chốc đã mất dạng.

Sở Thiên Vân còn lại một mình, bất giác nghe lòng chua xót khôn tả.

Lúc này Thiên Tàn Tự lửa đã tắt, song vẫn còn mù mịt khói, trông càng điêu tàn thê lương.

Sở Thiên Vân thờ thẫn bước đi, nhất thời cũng chẳng biết đi đâu.

Sau cùng, chàng quyết định trước tiên ra khỏi vùng này, tìm một thị trấn ăn uống và dò la tin tức rồi hẳn liệu tính.

Chẳng rõ đã đi bao xa, vẫn không thấy một thị trấn nào, trong khi mặt trời đã lặn xuống núi, đêm tối đã sắp kéo đến.

Sở Thiên Vân không khỏi bồn chồn, bèn thi triển khinh công phóng đi.

Đột nhiên, từ trong cánh rừng bên đường có tiếng hối hả gọi:

- Sở thiếu hiệp.

Sở Thiên Vân kinh ngạc dừng lại hỏi:

- Ai vậy?

Liền thì, một bóng người từ trong rừng phóng ra, thì ra là một lão khiếu hóa tuổi trạc ngũ tuần, áo quần rách rưới lam lũ.

Sở Thiên Vân mừng rỡ hỏi:

- Tôn giá phải chăng là đệ tử Cái Bang?

Lão khiếu hóa vội cung kính thi lễ nói:

- Tại hạ Lý Thạch Đầu, đầu mục Cái Bang phân đà Phục Hổ Lãnh tham kiến thiếu hiệp.

Thì ra là Lý đương gia, chẳng hay có tin gì kiến cáo vậy?

Lý Thạch Đầu đảo quanh mắt, khẽ nói:

- Xin thiếu hiệp hãy chịu khó vào trong rừng, để tại hạ bẩm báo tường tận.

Sở Thiên Vân không chút do dự, theo ngay Lý Thạch Đầu vào rừng. Đây là một khu rừng rậm rất rậm rạp, trong rừng còn có bốn khiếu hóa khác đang chờ, cùng cung kính thi lễ tham kiến Sở Thiên Vân.

Sở Thiên Vân nôn nóng hỏi:

- Lý đương gia thật ra là có tin gì mà lại thận trọng thế này?

Lý Thạch Đầu nghiêm nghị nói:

- Hẳn là Sở thiếu hiệp đã biết việc bang chủ bốn bang tiềm nhập Vạn Tà Môn rồi chứ?

Sở Thiên Vân gật đầu:

- Không sai, quý bang chủ có tin truyền đến phải không?

Lý Thạch Đầu thở dài:

- Phải, nhưng là tin chẳng lành.

Sở Thiên Vân sốt ruột:

- Đã xảy ra chuyện gì rồi?

Lý Thạch Đầu mặt đầy vẻ lo âu:

- Tin tức do bang chủ truyền ra là ông ấy đã bị cao thủ Vạn Tà Môn chú ý, vì lúc liên lạc với Quỷ Diện Ngọc Lang Lý Quân đã bị sơ suất...

Sở Thiên Vân cả kinh:

- Vậy hiện giờ ra sao rồi?

- Bang chủ không nói tường tận, bởi tin này không tiện truyền ra, nhưng ông ấy có chỉ thị khác.

- Chỉ thị gì vậy?

- Bang chủ bảo đệ tử bốn bang phải tức tốc bẩm báo với Sở thiếu hiệp, bảo Sở thiếu hiệp đến ngay phân đà Thiên Nam.

Sở Thiên Vân gật đầu:

- Được, tại hạ đi ngay, nhưng đến đó để làm gì vậy?

- Bang chủ không nói rõ, chỉ bảo là phân đà Thiên Nam có thể tìm cách cứu vãn nguy cục, báo Sở thiếu hiệp hãy đến giúp sức họ.

Sở Thiên Vân gật đầu:

- Được rồi, tại hạ đi ngay đến phân đà Thiên Nam.

Năm đệ tử Cái Bang cùng thi lễ nói:

- Kính tiễn Sở thiếu hiệp.

Nhưng khi họ đứng thẳng người lên thì Sở Thiên Vân đã mất dạng từ bao giờ.

- Chúng ta đi.

Nhưng năm người chưa cất bước, bỗng nghe một giọng sắc lạnh nói:

- Các người không đi khỏi được đâu.

Năm đệ tử Cái Bang giật mình kinh hãi, định thần nhìn kỹ, chỉ thấy bảy người áo đen đã im lìm đến trước mặt, hệt như u linh quỷ mị.

Lý Thạch Đầu kinh hoàng nói:

- Các người... là ai?

Một người áo đen cầm đầu tiến tới, cười khẩy nói:

- Hãy xuống mà hỏi Diêm Vương.

Dứt lời đã vung tay xuất chưởng, thủ pháp nhanh và chiêu thức kỳ ảo. Lý Thạch Đầu không sao tránh đỡ được, chỉ nghe bộp một tiếng, Lý Thạch Đầu ngã nhào xuống đất, phần đầu đã trở thành một đồng máu thịt nhầy nhụa.

Bốn khiếu hóa khác hồn phi phách tán, đồng thanh hỏi:

- Vì sao các người lại hạ sát Lý đương gia bọn này?

Người áo đen cầm đầu cười lạnh lùng nói:

- Đó chỉ là để cảnh cáo các người, nếu các người không chịu hợp tác, đó chính là gương của các người, không một người thoát khỏi.

Một trong số bốn khiếu hóa hỏi:

- Hợp tác như thế nào?

- Hỏi là phải trả lời, trả lời là phải đúng sự thật.

Bốn khiếu hóa thấy đều cần rặng lặng thinh.

Người áo đen cầm đầu cười khẩy:

- Vậy là các người không chịu hợp tác chứ gì?

Bốn khiếu hóa đồng thanh nói:

- Bọn ta không có gì để nói cả.

Một người áo đen khác bỗng tiến tới bên người cầm đầu nói:

- Có lẽ hỏi thêm nữa cũng chẳng được gì, nội những gì chúng ta nghe được cũng đủ rồi.

Người cầm đầu cười:

- Theo ý người thì làm sao?

- Bẩm rõ tà tôn, tương kế tựu kế...

Người cầm đầu vỗ tay cười to:

- Diệt kế, diệt kế...

Đoạn trầm giọng nói tiếp:

- Các người hãy giải quyết bọn khiếu hóa này đi.

Sáu người đồng thanh đáp:

- Tuân mệnh.

Rồi thì tiếng bình bình vang lên liên hồi kèm theo là bốn tiếng rú thảm khốc. Lát sau khu rừng trở về với sự yên lặng, thi thể năm đệ tử Cái Bang đã nằm sõng soài trên mặt đất.

Lại một hồi nữa, bỗng nghe tiếng chim vỗ cách, hai con bồ câu đưa thư bay vút lên không, sau đó là một hồi tiếng cười đầy vẻ đắc ý.

Hãy nói về Sở Thiên Vân, lòng chàng nóng như thiêu đốt, giở hết tốc độ khinh công thẳng tiếng về phía Thiên Nam.

Song lộ trình đến mấy mươi dặm đường, khoảng canh hai chàng mới có mặt trước phân đà Cái Bang Thiên Nam. Đó là một ngôi cổ miếu, tuy trong miếu không có hương hỏa nhưng từ khi Cái Bang chọn nơi đây là phân đà, ngôi miếu đã được tu sửa lại rất tươi tắn.

Sở Thiên Vân đã hỏi thăm rõ ràng, bèn đến gõ cửa. Lát sau tiếng bước chân vang lên, một lão khiếu hóa ra đón tiếp.

Lão khiếu hóa này râu bạc phủ ngực, hai mắt sáng quắc, thoáng nhìn cũng biết là người có thành tựu võ công rất khá.

Lão khiếu hóa qua sát Sở Thiên Vân một hồi, đoạn khom mình thi lễ nói:

- Lão ô Huê Thiên Lý, đầu mục phân đà Thiên Nam tham kiến Sở thiếu hiệp.

Sở Thiên Vân vội đáp lễ:

- Huê đương gia phải chăng...

Huê Thiên Lý ngắt lời:

- Xin mời Sở thiếu hiệp hãy vào trong hẳn nói.

Sở Thiên Vân tuy nóng lòng, song cũng đành dẫn nén đi theo Huê Thiên Lý vào trong một gian nội thất.

Chỉ thấy trong miếu rất yên tĩnh, chỉ có ba bốn lão khiếu hóa đứng từ xa thi lễ tham kiến.

Sở Thiên Vân chưa kịp ngồi đã nói:

- Lúc ở Phục Hổ Lãnh, Sở mỗ có gặp Lý Thạch Đầu, đương gia nơi ấy.

Huê Thiên Lý gạt đầu:

- Lão ô đang định bẩm rõ với Sở thiếu hiệp đây. Theo nội dung mật thư của bang chủ mà lão ô nhận được, sau khi tiềm nhập vào Vạn Tà Môn, tệt bang chủ chẳng may đã để lộ sơ hở...

- Điều ấy Sở mỗ đã biết rồi.

- Chẳng một tệ bang chủ có vấn đề, mà cả Quỷ Diện Ngọc Lang Lý đại hiệp cũng gặp rắc rối, vấn đề hết sức nghiêm trọng...

Sở Thiên Vân nóng ruột tiếp lời:

- Nghe nói quý bang chủ bảo Sở mỗ đến đây có việc cần bàn, phải chăng Huê đương gia đã có phương sách trợ giúp quý bang chủ và Lý đại hiệp?

- Kế sách này cũng là do bang chủ đã chỉ thị trong mật thư, nghe đâu sáng sớm mai có thể tệ bang chủ với Lý đại hiệp sẽ đi ngang qua đây...

Sở Thiên Vân ngạc nhiên hỏi:

- Họ đến đây chi vậy?

- Đó là phụng mệnh Vạn Phương Tà Tôn đến Lĩnh Nam hành sự, song thật ra là định giam cầm hai người tại Lĩnh Nam, bởi người còn có giá trị lợi dụng nên mới không sát hại.

Sở Thiên Vân ngẫm nghĩ:

- Chẳng rõ đi cùng hai người có những ai?

- Chỉ có bốn cao thủ Vạn Tà Môn, võ công có lẽ cao hơn tệ bang chủ và Lý đại hiệp.

- Về tuyến đường chính xác và thời gian đi ngang, hẳn là Huê đương gia dò thám ra được chứ?

- Vâng, lão ô đang tung ra rất nhiều người đi thám thính, chỉ cần họ tiến vào trong phạm vi năm mươi dặm là lão ô sẽ được tin ngay.

Sở Thiên Vân gật đầu:

- Chờ khi họ tiến vào trong phạm vi năm mươi dặm, chúng ta hẳn bàn kế hoạch đóng chặn, nhất định sẽ cứu được quý bang chủ với Lý đại hiệp.

Huê Thiên Lý vội nói:

- Đó phải hoàn toàn cậy vào thần công tuyệt học của Sở thiếu hiệp rồi.

Sở Thiên Vân đảo quanh mắt một hồi, bỗng cười nói:

- Sở mỗ có thể làm phiên Huê đương gia một việc chẳng?

- Xin Sở thiếu hiệp cứ dạy bảo.

Sở Thiên Vân cười ngượng ngùng:

- Sở mỗ bởi lo đi đường nên chưa ăn uống gì cả, nếu tiện xin Huê đương gia một bữa ăn được chăng?

Huê Thiên Lý vỗ trán cười:

- Lão ô rõ là lo đến mụ cả người...

Đoạn quay ra ngoài trâm giọng quát:

- Hãy mau chuẩn bị tiệc rượu tẩy trần cho Sở thiếu hiệp.

Sở Thiên Vân nghe vậy vội nói:

- Chỉ cần cơm nhạt canh rau ăn tạm là được rồi, không cần bày biện tiệc rượu.

Huê Thiên Lý nghiêm túc:

- Sở thiếu hiệp là tri giao của tề bang chủ, xưng hô với nhau hiền đệ, lão ô là phận thuộc hạ, đương nhiên phải hiếu kính mới đúng.

Sở Thiên Vân không từ chối được, đành để mặc cho họ sắp đặt. lát sau, họ đã bày ra một bàn tiệc thịnh soạn, đầy đủ sơn hào hải vị.

Sở Thiên Vân không ngờ đệ tử Cái Bang lại có được một bàn tiệc sang trọng như vậy, lòng hết sức thắc mắc, không nén được hỏi:

- Nơi đây sao lại có được nhiều thức ăn thế này?

Huê Thiên Lý cười:

- Thật chẳng dám giấu giếm, những thức ăn này đã được đặc biệt chuẩn bị để chiêu đãi Sở thiếu hiệp, bởi biết là Sở thiếu hiệp chắc chắn sẽ đến.

Sở Thiên Vân ngẫm nghĩ:

- Quý bang chủ và Lý đại hiệp sáng mai sẽ đến, nếu trước lúc ấy mà Sở mỗ chưa đến đây, chẳng hay Huê đương gia định thế nào?

Huê Thiên Lý chẳng ngờ chàng lại hỏi như vậy, bất giác ngẩn người, ấp úng:

- Vậy thì... vậy thì... lão ô đành suất lĩnh toàn bộ thuộc hạ liều mạng để cứu bang chủ.

Đoạn rót đầy một ly rượu, trao qua nói:

- Sở thiếu hiệp, mời cạn ly.

Sở Thiên Vân chợt động tâm, đóng lấy ly rượu, đặt xuống trước mặt nói:

- Hãy khoan.

Huê Thiên Lý vội cười nói:

- Đây là rượu ngon đã được cất lâu năm, Sở thiếu hiệp không hợp khẩu vị ư?

Sở Thiên Vân lắc đầu:

- Không phải vậy.

Trong khi nói lại quét mắt nhìn Huê Thiên Lý.

Huê Thiên Lý lúng túng nói:

- Chẳng hay Sở thiếu hiệp thật ra có điều chi dạy bảo?

Sở Thiên Vân mỉm cười:

- Chẳng hay quý bang chủ đã truyền tin đến đây bằng cách nào?

- Lão ô đã nói rồi, tề bang chủ đã truyền tin bằng mật thư.

Sở Thiên Vân gật đầu:

- Vậy mật thư đâu, mau đi lấy cho Sở mỗ xem thử.

Huê Thiên Lý biến sắc mặt, song gật đầu lia lịa nói:

- Vâng, lão ô đi lấy ngay.

Sở Thiên Vân lại động tâm, đột nhiên tay phải vung ra, nhanh như chớp chộp vào mạch môn nơi cổ tay Huê Thiên Lý.

Huê Thiên Lý chẳng ngờ có vậy, cổ tay phải liền tức bị Sở Thiên Vân nắm giữ.

Sở Thiên Vân cười khẩy:

- Thú thật là Sở mỗ đã sinh lòng ngờ vực.

Huê Thiên Lý thở dài:

- Thật không ngờ người hào sảng khảng khái như Sở thiếu hiệp mà lại đa nghi thế này... Vậy chứ phải thế nào mới giải trừ được lòng nghi ngờ của Sở thiếu hiệp?

- Rất đơn giản, chỉ cần mang mật thư của quý bang chủ ra đây.

Huê Thiên Lý lắc đầu:

- Sở thiếu hiệp kềm chế lão ô như thế này thì làm sao đi lấy được chứ?

Sở Thiên Vân cười lạnh lùng:

- Nếu như Sở mỗ nghi ngờ đúng là sự thật, buông Huê đương gia ra khác nào thả hổ về rừng còn gì?

Huê Thiên Lý chau mày:

- Vậy thì khó quá, theo ý Sở thiếu hiệp thì sao?

Sở Thiên Vân thoáng ngẫm nghĩ:

- Mật thư ấy hiện để ở đâu?

Huê Thiên Lý trầm ngâm:

- Trong một gian nội thất nơi cuối dãy nhà phía tây.

Sở Thiên Vân cười nói:

- Vậy thì dễ thôi, chúng ta cùng đến đó lấy.

Đoạn liền đứng lên, nắm chặt cổ tay Huê Thiên Lý kéo đi, quát:

- Đi nào.

Huê Thiên Lý đành loạng choạng đi theo Sở Thiên Vân đi sang dãy nhà phía tây.

Ngoài sân có ba bốn lão khiêu hóa, thấy vậy liền vội nhanh chân bỏ đi, như sợ hãi bỏ trốn, và cũng như mưu kế bại lộ, tránh đi để lập kế khác.

Sở Thiên Vân thản nhiên cười, nắm tay Huê Thiên Lý kéo đi thẳng.

Nhưng khi đến gian nội thất ấy, chỉ thấy bên trong trống không, ngoại trừ nhện giăng bụi bán, không hề có một vật.

Sở Thiên Vân thấy vậy bất giác ngớ người, tức giận quát:

- Hãy vào lấy mật thư đi.

Đoạn đẩy Huê Thiên Lý vào trong nhà và buông tay ra.

Chàng vốn nghĩ là Huê Thiên Lý không nơi đào tẩu, nào ngờ Huê Thiên Lý lại cười khanh khách:

- Sở Thiên Vân, ngươi hết đời rồi.

Sở Thiên Vân cả giận, vừa định ra tay bức cung, nhưng chỗ đứng của Huê Thiên Lý đột nhiên sụp xuống, và rồi đóng lại ngay, hiển nhiên bên dưới có thiết bị máy móc.

Sở Thiên Vân vô cùng tức tối, chàng thật nằm mơ cũng không ngờ có vậy, liền vội lùi nhanh, nhưng ngay khi chàng sấn ra khỏi khu nhà phía tây, bỗng nghe tiếng gió rít ào ào, một loạt tên nổ đã bắn đến.

Sở Thiên Vân buông tiếng cười khẩy, vung tay quét ra một luồng kinh phong, đánh bật hết tên nổ, rơi đầy trên mặt đất.

Ngay sau đó, bỗng nghe tiếng rú thảm thiết vang lên quanh khắp, rồi thì mười mấy tên khiếu hóa từ trên mái nhà rơi xuống, thấy đều chết ngay tại chỗ.

Sở Thiên Vân hết sức kinh ngạc, nhìn kỹ chỉ thấy mỗi tên khiếu hóa đều bị trúng một mũi tên vào huyệt Thái Dương, mũi tên ấy rất bé nhỏ và chỉ dài hơn ba tấc.

Chàng giật mình kinh hãi, bởi chàng nhận ra được những mũi tên này chính là của Triều Dương công chúa Cung Mỹ.

Quả nhiên, chỉ nghe một tiếng gọi trong trẻo, thân người mảnh mai của Cung Mỹ đã hạ xuống trước mặt chàng.

Sở Thiên Vân hết sức bẽ bàng, nhưng cũng đành gọi:

- Mỹ muội.

Cung Mỹ quay người, giận dữ nói:

- Sở Thiên Vân, ngươi thật là tàn nhẫn.

Sở Thiên Vân ngượng ngùng:

- Mỹ muội, đó thật là vì bất đắc dĩ...

- Thôi đừng nói nữa...

Cung Mỹ đưa tay chỉ bọn khiếu hóa, nói tiếp:

- Bọn họ thấy đều là giả mạo, Vân ca có biết không?

- Ngu huynh suýt nữa bị mắc bẫy họ, may là kịp thời phát giác.

- Hừ, vừa rồi bọn họ toan dùng ám khí sát hại Vân ca, nếu tiểu muội mà không kịp thời hạ sát họ thì Vân ca có lẽ bây giờ đã mất mạng rồi.

Sở Thiên Vân trầm nghĩ:

- Bọn người này dù có lợi hại đến mấy cũng chẳng làm gì được ta.

Song vẫn vội nói:

- Đa tạ Mỹ muội đã cứu giúp

- Vân ca đã hay tin về ba tỷ tỷ chưa?

- Có...

Cung Mỹ nghiêng rằng:

- Họ đã vì Vân ca mà bị hãm thân trong ma huyết, e rằng...

Sở Thiên Vân sửng sốt, song liền lắc đầu nói:

- Có lẽ Mỹ muội chưa biết, họ đã thoát hiểm hết cả rồi.

- Thật vậy ư?

- Chẳng lẽ ngu huynh lại lừa dối Mỹ muội hay sao?

Cung Mỹ trở to mắt:

- Chính Vân ca đã cứu bọn họ ư?

Sở Thiên Vân ngưng ngưng:

- Tuy không phải ngu huynh đã cứu bọn họ, nhưng lúc ấy ngu huynh có mặt, đó là một vị cao tăng thế ngoại đã cứu họ.

Cung Mỹ chau mày:

- Vậy hiện giờ họ ở đâu?

- Ngu huynh cũng không biết rõ, chỉ biết ba người đều ở cùng với Tư Mã Long tiền bối, hẳn là bình yên vô sự thôi.

Cung Mỹ ngẫm nghĩ một hồi, bỗng hậm hực nói:

- Mọi người đã thừa sống thiếu chết vì Vân ca, cứ sao Vân ca lại hờ hững với tỷ muội bọn này như vậy chứ?

Sở Thiên Vân chau mày:

- Ngu huynh không còn cách nào hơn, bởi vì...

- Vì sao?

Sở Thiên Vân bỗng đảo quanh mắt nói:

- Chúng ta hãy lo liệu xong việc chính rồi hẳn...

Cung Mỹ dẩu môi lắc đầu nói:

- Gì là việc chính, gì không phải là việc chính?

Sở Thiên Vân cười thiếu não:

- Ngu huynh được tin tại phân đà Phục Hồ Lãnh nên mới đến đây, vì sao đệ tử Cái Bang phân đà Thiên Nam này thấy đều là giả mạo, chẳng lẽ đệ tử Cái Bang phân đà Phục Hồ Lãnh cũng là giả mạo ư?

Cung Mỹ thoáng ngẫm nghĩ:

- Nếu không phải là giả mạo thì là tin tức bị tiết lộ.

Sở Thiên Vân gật đầu:

- Đúng, nhưng kẻ cầm đầu đã tẩu thoát trong gian bí thất kia.

- À, như vậy thì đành chịu thôi. Nơi đây nguyên là phân đà Cái Bang, gian bí thất kia cũng chẳng có thiết bị máy móc gì, đó chỉ là một đường hầm bí mật thông ra ngoài, có lẽ y đã chạy xa rồi.

- Vậy thì chúng ta sớm rời khỏi chỗ này là hơn.

Cung Mỹ nhẹ gật đầu, cùng Sở Thiên Vân tung mình lướt đi, thoáng chốc đã ra xa hơn một dặm đường.

Cung Mỹ bỗng dừng lại nói:

- Tiểu muội chẳng thể nhắm mắt đi theo Vân ca như vậy được. Chúng ta phải nói rõ trước đã.

Sở Thiên Vân cũng đành dừng lại nói:

- Mỹ muội còn gì định nói nữa?

Cung Mỹ trợn mắt:

- Vấn đề lúc này, bốn tỷ muội bọn này có gì không phải với Vân ca, vì sao Vân ca lại lẩn tránh?

Sở Thiên Vân chau mày:

- Không phải vậy, mà là...

- Hừ, là sao?

- Là vì bốn người quá tốt với ngu huynh khiến ngu huynh không dám đón nhận.

Cung Mỹ tròn xoe mắt, vẻ không hiểu???:

- Tiểu muội không hiểu, chẳng lẽ Vân ca muốn bọn này đối xử xấu với Vân ca sao?

Sở Thiên Vân thở dài:

- Đành rằng ngu huynh không muốn vậy nhưng ngu huynh chẳng thể... chẳng thể...

Chàng ngập ngừng một hồi, sau cùng cắn răng nói:

- Ngu huynh chẳng thể nào cưới một lúc cả bốn người.

Cung Mỹ đỏ bừng mặt cúi đầu, một hồi sau thật lâu mới ngẩng lên, giọng nã nùng nói:

- Vì sao chứ?

Sở Thiên Vân cười thiếu não:

- Ngu huynh cũng chẳng trả lời được vì sao. Nói chung, ngu huynh nhận thấy mỗi người chỉ có thể cưới một vợ, nhiều hơn là điều không tốt lắm.

Cung Mỹ trừng mắt:

- Đó là lời giải thích của người ư? Đó chính là nguyên nhân đã khiến người lánh mặt tử muội bọn này ư? Sở Thiên Vân, tại sao người không nói sự thật, lại còn lừa dối bốn cô nương thế này?

Sở Thiên Vân trịnh trọng nói:

- Ngu huynh nói đây là hoàn toàn sự thật.

Cung Mỹ bĩu môi:

- Người tưởng bọn này không biết hả? Người đã cưới một ả nha đầu họ Bạch, nên mới bỏ rơi bọn này, người thật là tàn nhẫn.

Càng nói càng tức tưởi, rồi bỗng tung mình phóng chạy.

Sở Thiên Vân vội đuổi theo lớn tiếng nói:

- Mỹ muội hãy nghe ngu huynh giải thích, đó quả thật là điều bất đắc dĩ.

Cung Mỹ ngừng bước, quắc mắt hỏi:

- Vậy là người đã thừa nhận rồi chứ gì?

Sở Thiên Vân ngăn người:

- Thừa nhận cái gì kia?

Cung Mỹ nghiêng răng:

- Thừa nhận đã cưới ả nha đầu họ Bạch làm vợ.

Sở Thiên Vân thở dài:

- Đúng, ngu huynh thừa nhận, nhưng...

Cung Mỹ to tiếng ngắt lời:

- Không nhưng gì hết, chỉ cần biết sự thật thôi. Bốn tử muội bọn này người đều từ bỏ, lại đi lấy ả nha đầu họ Bạch, Sở Thiên Vân, bốn cô nương căm thù người.

Đoạn lại phóng đi như điên dại.

Sở Thiên Vân lại phóng người đuổi theo, lớn tiếng nói:

- Mỹ muội, hãy đứng lại nghe ngu huynh nói...

Song Cung Mỹ không đếm xỉa đến, tiếp tục phóng đi.

Sở Thiên Vân chẳng tiện cản nàng lại, đành đuổi theo sau, định chờ nàng nguôi giận bình tâm hẳn từ từ giải thích.

Cứ thế hai người một trước một sau phóng được chừng ba dặm thì gặp một khu rừng đứng cản trước mặt.

Cung Mỹ đến bên bìa rừng, bỗng quay lại lớn tiếng nói:

- Nếu người còn đuổi theo nữa, bốn cô nương sẽ tự tuyệt ngay.

Đoạn tung mình phóng vào rừng tùng.

Sở Thiên Vân quét mắt nhìn quanh, thấy khu rừng tùng này không rộng lắm và lại nằm trong một sơn cốc. Cung Mỹ ngoại trừ trèo lên vách núi, chỉ còn cách quay về theo lối cũ, nên chàng không vội đuổi theo nữa, đứng lại ngoài rừng chờ nàng quay trở ra.

Thế nhưng, chàng chờ đợi mãi, gần một giờ trôi qua mà cũng chẳng thấy bóng dáng Cung Mỹ đâu cả.

Sau cùng, chàng không còn dần được nữa, cất tiếng gọi to:

- Mỹ muội. Mỹ muội...

Rừng tùng hoàn toàn yên lặng, ngu huynh Cung Mỹ hãy còn giận dữ, không chịu lên tiếng trả lời.

Sở Thiên Vân lại gọi to hơn:

- Mỹ muội. Mỹ muội...

Vừa dứt tiếng, bỗng thấy một người trong rừng đi ra. Sở Thiên Vân bất giác ngần người, thì ra người đó không phải là Cung Mỹ mà là một lão nhân tuổi trạc lục tuần.

Lão nhân ấy lạnh lùng đưa mắt nhìn Sở Thiên Vân nói:

- Đêm hôm khuya khoắt, người ở đây la ó gì vậy hả?

Sở Thiên Vân vội nói:

- Lão trượng có trông thấy một vị cô nương trong rừng không vậy?

Lão nhân lạnh lùng:

- Nàng ta là gì của người vậy?

- Là... là nghĩa muội của tại hạ.

Lão nhân cười:

- Nàng ta đã bị bắt đi mất rồi.

- Ồ...

Sở Thiên Vân bàng hoàng, tung mình toan phóng vào rừng.

Nhưng lão nhân lạnh lùng quát:

- Khoan đã.

Sở Thiên Vân tức giận:

- Tôn giá muốn sao?

Lão nhân giọng rề rà:

- Sẵn người còn khó hơn sẵn hổ, nếu người muốn chuộc lại nàng ta thì phải đưa tiền trước.

Sở Thiên Vân sửng sốt:

- Tôn giá đòi tiền chuộc ư?

Lão nhân giọng nghiêm túc:

- Đúng vậy, một ngàn lượng bạc, thiếu một chút cũng không được.

Sở Thiên Vân sầm mặt, song vẫn cố nén giận nói:

- Vậy là tôn giá đã bắt giữ nghĩa muội của tại hạ chứ gì?

Lão nhân phá lên cười:

- Nếu không vậy thì sao lão phu dám ra giá một ngàn lượng bạc... Lão phu đã nói rồi, sẵn người khó hơn sẵn hổ rất nhiều, cái giá ấy rất là công bằng.

Sở Thiên Vân cười khẩy:

- Một ngàn lượng bạc chẳng phải ít, đừng nói tại hạ chẳng phải phú hào, không có nhiều tiền bạc đến vậy, mà dù có thì cũng không mang theo, đây rõ ràng là tôn giá cố ý gây khó khăn cho tại hạ.

Lão nhân bình thân cười:

- Không hề gì, người có thể từ từ lo liệu, thời gian và địa điểm trao đổi tùy người chọn lựa, chẳng nào thì những tháng ngày còn lại trong đời lão phu cũng phải sống nhờ vào số bạc này rồi.

- Tôn giá cao danh đại tánh và cư trú tại đâu?

- Đó không liên quan đến cuộc giao dịch giữa chúng ta, chỉ cần người chỉ định địa điểm, chuẩn bị đủ tiền bạc để chuộc người là đủ rồi, hà tất phải biết danh tánh.

Sở Thiên Vân chậm bước tới, giọng sắc lạnh:

- Bắt người đòi tiền chuộc, tội ác tà trời, tôn giá không sợ bị báo ứng sao?

Lão nhân cười khẩy:

- Lão phu chẳng biết báo ứng là gì cả, lão phu cả đời sống bằng nghề săn, sẵn người hay sẵn thú đều là vì kiếm tiền... tốt hơn người hãy đứng lại, đừng mơ tưởng chế ngự được lão phu là có thể cứu được nghĩa muội người, trái lại rất có thể còn làm chết nàng ta.

Sở Thiên Vân lạng người:

- Vậy là tôn giá còn có đồng bọn ư?

Lão nhân cười đắc ý:

- Đó là lẽ đương nhiên...

Đoạn đưa mắt nhìn ra phía sau, nói tiếp:

- Lão phu cũng là người già dặn trong chốn giang hồ, đương nhiên là làm gì cũng phải nắm chắc thành công rồi.

Sở Thiên Vân nhìn theo ánh mắt lão ta, bất giác phùng lửa giận, thì ra qua cành lá chằng chịt, vẫn có thể trông thấy Cung Mỹ đang nằm dưới đất, một bà

lão áo vàng, mái tóc bạc phơ, đang cầm một ngọn trủy thủ dí vào vùng tim nàng, hiểu nhiên Cung Mỹ đã bị điểm huyết.

Lão nhận lại cười khẩy đắc ý nói:

- Chỉ cần ngươi có chút động tác gây bất lợi cho lão phu, đồng bọn lão phu sẽ tức khắc lấy mạng nàng ta ngay... Thế nào? Ngươi có dám đặt cuộc bằng tính mạng của nàng ta hay không?

Sở Thiên Vân nghiêng răng, trầm giọng hỏi:

- Mục đích của tôn giá chỉ là một ngàn lạng bạc thật chẳng?

Lão nhân ha hả cười to:

- Ngươi hỏi thật là thú vị, xem ra chúng ta có thể thương lượng được đấy... theo ý ngươi thì sao?

Sở Thiên Vân cười khinh mỉa:

- Đó phải xem tôn giá thi thố quý kế như thế nào mới biết được.

- Lão phu xin nhắc nhở ngươi, nếu trong mình có vật gì đáng giá ngàn lạng bạc cũng được, vậy cũng nhẹ nhàng cho lão phu hơn.

Sở Thiên Vân phá lên cười:

- Thật ra tôn giá đã để ý vật gì của tại hạ, sao không thẳng thắn nói ra, mà lại quanh co làm gì?

Lão nhân ném cho Sở Thiên Vân cái nhìn bí ẩn, đoạn mỉm cười nói:

- Ngươi đã khảng khái như vậy thì hãy trao Ly Hồn Tiêu ra đây.

Sở Thiên Vân rúng động cõi lòng, song liền cười vang nói:

- Vậy là tôn giá đã bám theo Sở mỗ này từ lâu rồi.

Lão nhân đắc ý:

- Đúng như vậy.

Sở Thiên Vân thản nhiên cười:

- Rất tiếc là tôn giá đã muộn một bước rồi, Ly Hồn Tiêu đã không còn trong tay Sở mỗ nữa rồi.

- Hừ, nói dối.

- Tin hay không tùy tôn giá, nhưng đó quả là sự thật.

Lão nhân cười sắc lạnh:

- Vậy có nghĩa là người chấp nhận hi sinh tính mạng nghĩa muội người chứ gì?

Sở Thiên Vân ngẫm nghĩ cách giải cứu Cung Mỹ, song nhất thời cũng không sao nghĩ ra được cách gì hoàn hảo.

Đột nhiên, trong rừng bỗng vang lên một chuỗi cười lớn, khiến hai người bất giác đưa mắt nhìn, chỉ thấy cảnh tượng trong rừng đã đổi khác, Cung Mỹ vẫn nằm yên nơi chốn cũ, nhưng bà lão áo vàng dùng trủy thủ uy hiếp nàng thì đã ngã ra bên cạnh.

Sở Thiên Vân mừng khôn xiết, thì ra người đã cười to và chế ngự lão bà áo vàng chẳng phải ai khác, mà chính là Không Không Tôn Giả, lão ca ca của chàng.

Song chàng liền tức dè nén niềm xúc động trong lòng, nhanh như chớp lướt tới vung tay, ngay khi lão nhân đang sửng sốt, chộp giữ cổ tay đối phương.

Chỉ nghe Không Không Tôn Giả lớn tiếng nói:

- Tiểu huynh đệ. Lão ca ca thật nhớ người đến chết được.

Sở Thiên Vân cũng lớn tiếng nói:

- Tiểu đệ cũng rất nhớ lão ca ca...

Đồng thời, nắm cổ tay lão nhân đi vào rừng.

Lão nhân bị nắm giữ huyết mạch, nửa người tê dại, đành phải để Sở Thiên Vân lôi đi.

Sở Thiên Vân kéo lão nhân đến trước mặt Không Không Tôn Giả, buông tay ra, nhưng nhanh như chớp đã phóng ra hai luồng chỉ phong, không để cho đối phương kịp phản ứng, đã điểm khóa huyết đạo lại.

Bà lão áo vàng cũng đã bị Không Không Tôn Giả điểm huyết, Sở Thiên Vân xô nhẹ, lão nhân ngã xuống nằm bên bà lão áo vàng.

Không Không Tôn Giả như quá vui mừng bởi gặp lại Sở Thiên Vân, hể hể cười nói:

- Tiểu huynh đệ có biết đôi vợ chồng già này không?

Sở Thiên Vân lắc đầu:

- Lão quý này không chịu báo ra danh tánh, tiểu đệ hiểu biết không rộng, chẳng rõ lai lịch họ thế nào?

Không Không Tôn Giả cười to:

- Đùng thấy lão ca ca ở trên Không Không Đảo năm mươi năm, nhưng cũng còn nhận ra được đôi lão yêu quái này, lão quỷ này chính là Nam Giang Độc Kiều Thượng Quan Dương.

Sở Thiên Vân nghiêng răng:

- Vậy hẳn không phải hạng người tốt lành rồi.

Không Không Tôn Giả gật đầu:

- Đâu chỉ không phải là hạng tốt lành, hồi năm mươi năm trước họ đã là một đôi ma vương giết người không gớm tay trên chốn giang hồ rồi.

- Vậy thì siêu độ họ cho rồi.

- Dễ thôi. Cho dù tiểu huynh đệ không muốn giết thì lão ca ca đây cũng chẳng tha mạng cho họ được, hơn năm mươi năm trước, lão ca ca còn có một món nợ chưa đòi lại ở họ.

Không Không Tôn Giả dứt lời liền vung tay, lần lượt điểm vào tử huyệt hai vợ chồng Nam Giang Độc Kiều, thế là rồi đời hai kẻ gian ác.

Sở Thiên Vân khẽ thở dài, cảm khái nói:

- Quả đúng là báo ứng tuần hoàn.

Không Không Tôn Giả cười vang bông đùa:

- Tiểu huynh đệ sao bây giờ lại trở nên mềm yếu thế này?

Đoạn đưa mắt nhìn Cung Mỹ đang hôn mê hỏi:

- Vị cô nương này là ai vậy?

Sở Thiên Vân thoáng đỏ mặt:

- Nàng ta là Cung Mỹ, con gái của Triều Dương Quân Cung Tử Kỳ.

Không Không Tôn Giả sửng sốt:

- Nàng ta chính là Triều Dương công chúa lừng danh giang hồ đó ư?

- Vâng.

Không Không Tôn Giả cười bốn cợt:

- Tiểu huynh đệ thật là diễm phúc, đi đến đâu cũng không thiếu mỹ nữ kề cận.

Sở Thiên Vân đỏ bừng mặt:

- Lão ca ca hãy nghe tiểu đệ giải thích, từ khi chia tay với lão ca ca, thật một lời khó nói hết.

Không Không Tôn Giả cười bí ẩn:

- Không cần tiểu huynh đệ phải giải thích, hầu hết sự việc đã xảy qua, lão ca ca đều đã biết rồi.

Sở Thiên Vân ngạc nhiên:

- Lão ca ca...

Không Không Tôn Giả cười cảm khái tiếp lời:

- Từ khi tiểu huynh đệ xuống giếng Xích Ba không trở lên, thật lão ca ca lo đến chết đi được, mãi đến khi Tư Mã cô nương đến báo tin mới yên tâm. Sau đó, lão ca ca rời khỏi Không Không Đảo, nhưng tìm kiếm khắp nơi cũng không gặp được tiểu huynh đệ, mãi đến bây giờ...

- Tiểu đệ cũng có nghe tin lão ca ca đã rời khỏi Không Không Đảo, vốn định đi tìm nhưng liên tiếp những ngày qua không sao rút ra được thời gian.

Không Không Tôn Giả cười ha hả:

- Lão ca ca biết rồi, tiểu huynh đệ luôn luôn bận rộn trong đám phụ nữ, Ngân Y La Sát, Nhạc Dung, Tư Mã cô nương thì lão ca ca đã biết rồi, ngoài ra còn Trường Thiên Bích Phụng La Ngọc Quyên và vị công chúa này, tiểu huynh đệ thật là có số đào hoa, lại có nhiều cô gái xuất sắc thế này đem lòng thương yêu... định bao giờ mời lão ca ca này uống rượu mừng đây?

Sở Thiên Vân chau mày:

- Sao lão ca ca cũng trêu cợt tiểu đệ như vậy?

Không Không Tôn Giả nghiêm mặt:

- Lão ca ca nói rất nghiêm túc, họ đều thương yêu và bằng lòng làm vợ tiểu huynh đệ, vậy không phải là phúc khí của tiểu huynh đệ sao? Tiểu huynh đệ còn thối thác gì nữa chứ?

Sở Thiên Vân lắc đầu:

- Không được, tiểu đệ không thể làm vậy, vả lại...

Thấy chàng ngật ngừng mãi, Không Không Tôn Giả bèn giục:

- Vả lại sao? Tiểu huynh đệ cứ nói đi.

Sau cùng, Sở Thiên Vân cắn răng nói:

- Tiểu đệ đã đính hôn rồi.

Không Không Tôn Giả mừng rỡ:

- Vậy nhất định là một trong bốn nàng chứ gì?

Sở Thiên Vân lắc đầu:

- Không phải.

Không Không Tôn Giả sửng sốt:

- Vậy chứ là ai?

- Nàng ta tên là Bạch Mai.

Sở Thiên Vân bèn lược thuật lại việc mình quen biết và đính hôn với Bạch Mai, sau đó nói:

- Việc ấy có lẽ lão ca ca chưa biết phải không?

Không Không Tôn Giả lúc lắc đầu:

- Lão ca ca quả là chưa biết, việc này... việc này... thật là rắc rối, tiểu huynh đệ định giải quyết như thế nào?

- Tiểu đệ cũng không có cách giải quyết, trước mắt chỉ có thể lẩn tránh họ, chờ khi nào báo xong đại thù hấn liệu.

Không Không Tôn Giả chạy mày:

- Vậy thì càng lúc sẽ càng thêm rắc rối... Lão ca ca có một cách này.

- Lão ca ca có cách gì vậy?

Không Không Tôn Giả mỉm cười:

- Tính nết của vị Bạch cô nương kia như thế nào?

Sở Thiên Vân ngẩn người:

- Lão ca ca hỏi điều ấy chi vậy?

Không Không Tôn Giả nghiêm túc:

- Nếu nàng ta không có tính hay ghen thì tiểu huynh đệ cứ cưới cả năm nàng, vậy chẳng giải quyết ổn thỏa cả ư?

Sở Thiên Vân hai tay xua lia lịa:

- Lão ca ca đừng đùa nữa, đùa khoát không thể vậy được.

Không Không Tôn Giả chạy mày:

- Vậy thì khó quá.

Sở Thiên Vân vội lái sang chuyện khác:

- Cung Mỹ... dường như không phải bị điểm huyết.

Thì ra Cung Mỹ tuy hôn mê nằm dưới đất nhưng người mềm nhũn chứ không cứng đờ.

Không Không Tôn Giả gật đầu cười:

- Không sai, nàng ta rõ ràng bị trúng độc, Nam Giang Độc Kiêu thành danh nhờ dùng độc, lẽ nào lại bỏ qua sở trường không dùng?

Sở Thiên Vân cả kinh:

- Lão ca ca có nhận ra là chất độc gì không?

Không Không Tôn Giả cười bí ẩn:

- Tiểu huynh đệ đã không muốn cưới nàng ta, sao lại quan tâm như vậy làm gì?

Sở Thiên Vân thở dài:

- Đành chịu thôi, tiểu đệ đâu thể thấy chết mà không cứu.

Không Không Tôn Giả cười hề hề:

- Không sao, lão ca ca có mang theo một loại Thánh Tâm Hoàn, có thể giải trừ loại Xích Phúc Độc này.

Đoạn từ trong lòng lấy ra một chiếc lọ sành, trút ra một viên dược hoàn màu đỏ, trao cho Sở Thiên Vân.

Sở Thiên Vân cầm hoàn thuốc trong tay, ấp úng nói:

- Tiểu đệ có thể nhờ cậy lão ca ca một chuyện chăng?

Không Không Tôn Giả cười:

- Giữa hai ta đâu còn gì không thể nói ra nữa, tiểu huynh đệ cứ nói đi.

- Khi nào nàng ta tỉnh lại, tiểu đệ phải tạm lánh mặt, lão ca ca cứ nói là tiểu đệ đã bỏ đi rồi.

Không Không Tôn Giả cười bông đùa:

- Nếu nàng ta đòi người thì lão ca ca biết phải làm sao đây?

Trong khi ấy Sở Thiên Vân đã nhét thuốc vào miệng Cung Mỹ.

Không Không Tôn Giả vừa dứt lời, bỗng thấy một bóng người thấp thoáng ngoài bìa rừng, rồi thì một trung niên y phục sang trọng, phong độ tao nhã bước nhanh vào rừng.

Sở Thiên Vân sửng sốt nói:

- Triều Dương Quân, lão ca ca, tiểu đệ phải lánh mặt đây.

Vừa dứt lời, người đã như một làn khói nhẹ bay lên trên một ngọn cây cao.

----- o0o -----